

„Rólunk beszélnek minden nyelven

sikong az éter és csodál:

»Dávid harcol Góliát ellen.«»

Tisztelt Emlékező közösség!

Bonyhád Város Önkormányzata nevében szeretettel köszöntöm Önöket, Jobbágy Károly: A rádió mellett című versének soraival, az 1956-os forradalom és szabadságharc évfordulóján.

64 esztendővel ezelőtt az egész világ a rádió hullámain keresztül tudhatta meg, hogy Magyarországon kitört a forradalom. Az éteren keresztül értesülhetett a világ közvéleménye arról, hogy egy kis közép-európai nemzet fegyvert fogott a legyőzhetetlennek hitt Szovjetunióval szemben. Dávid harcolt Góliát ellen.

Kedves Bonyhádiak!

Az elmúlt évek megemlékezései során közösen felidéztük már a magyar csoda 12 napját, október 23.-a és az azt követő napok eseményeit.

Felidéztük, hogy a nemzeti színű zászló közepéből a szovjet mintájú címert kivágták. A lyukas lobogó a forradalom szimbólumává vált.

Felidéztük, hogy Gerő Ernő pártfőtitkár este 8 órakor elmondott rádióbeszédében csöcseléknek nevezte a tüntetőket és gyakorlatilag harcot hirdetett ellenük. A rádióbeszéd olaj volt a tűzre – felbőszítette a Sztálin-szobornál gyülekező, egyre duzzadó tömeget. A diktátor szobrát este fél 10-kor ledöntötték.

Felidéztük, hogy a november 4.-ig tartó időszakban, az elnyomó, hazug, hatalmához véresen ragaszkodó kommunista rezsim végérvényesen kimutatta a foga fehérjét.

Mint ahogy felidéztük az '56-os forradalom és szabadságharc, otthonunk, Bonyhád szereplőit és eseményeit is.

Ahogy a rádió felhívása nyomán a város épületei zászlódíszbe öltöztek. Ahogy két pécsi egyetemista az ávóval harcban álló bányászok és egyetemisták megsegítésére szólította fel az összegyűlt bonyhádi tömeget. Szenvedélyes felhívásuknak súlyos következménye lett. A felajzott emberek behatolva a rendőrségre felfegyverkeztek, majd 3 autóbusszal Komló irányába indultak. Zobákpusztá térségében a karhatalom csapdájába futottak. A kialakult tüzharcban Szakács Jenő 16 éves tanuló, bonyhádi lakos egy karhatalmista lövésétől életét veszítette.

Felidéztük, hogy ezen a helyszínen, az egykori zománcgyári kultúrotthonban, Schlichtherle László elnökletével, megalakult a nemzeti tanács, amely feladatul elsősorban a közrend fenntartását, a mezőgazdasági munkálatok folyamatos elvégzését, a nemzetőrség szervezését, és a lakosság tájékoztatását tűzte ki célul.

Felidéztük Domokos Piusz emlékét is, aki a forradalom idején, Budapesten dolgozott és állt be a vöröskeresztesek közé, menteni a sebesülteket. És akit a halál mentés közben, 19 évesen ragadott magával.

És felidéztük a bonyhádi '56-os elítéltek névsorát, akik többsége éveken át sínylődött börtönben, testileg és lelkileg megtörve és megnyomorítva. Azokban a börtönökben, amelyek az 50-es években politikai okból elítélt rabokkal voltak zsúfolásig tele, hiszen a büntetőjog alapja a „szocialista törvényességnek” nevezett bíraskodás volt. Ennek lényege pedig, hogy nem a vádnak kellett bizonyítania a bűnösséget, hanem a védelemnek az ártatlanságot, és ahol általában a védők is a bírósági színjáték részesei voltak. Gondoljunk csak Bacsó Péter történelmi szatírjára: A tanú című filmre, melyben még a legabszurdabb jeleneteknek is vannak valós elemei, kezdve a magyar narancstól az előre megírt ítéleteken át a szocialista szellem vasútjáig.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A mai napon, 2020. október 23-án, a nemzeti összetartozás évében a pesti srácok és a bonyhádi hősök mellett, emlékezzünk meg mindazokról is, akik az '56-os Budapest és a vidéki Magyarország mellett Felvidéken, Kárpátalján, Erdélyben és a Vajdaságban álltak ki a forradalom mellett.

Egy képzeletbeli utazással ejtsünk szót a határon túli '56-ról.

Hiszen a rádió hangjain át a magyar szabadság híre nemcsak a Vasfüggönyön túlra jutott el, hanem a trianoni határon túl élő magyarokhoz is. Hallották a dicsőséges szólamokat, a szabadság diadalát, majd a puskák dörrenését is.

A világháború és az azt követő események okozta fájdalom, illetve a folyamatos megfélemlítés akadályozta meg, hogy nagyobb szabású mozgalmak szerveződhessenek a fennálló kommunista rendszerek ellen a hazánkat körülvevő országokban. Mégis, a külhoni magyarok lélekben ott voltak a tüntetők között, a pesti barikádokon. 1956-ban a magyar nemzet határokon átívelő összetartozása titkos rádiózásokban, a magyar himnusz éneklésében, a megtorlások ellenére is viselt gyászszalagokban, egyperces néma csendekben öltött testet.

A forradalomnak köszönhetően a jogfosztottsággal és kitelepítésekkel, a kommunizmus eszközeivel kerékbe tört határon túli magyarok újra megélhették magyarságukat, viselve ezért az újabb megaláztatásokat.

A megtorlások ugyanis ott sem maradtak el: Felvidéken, Kárpátalján és Erdélyben több száz embert börtönöztek be, ítélték el, hurcoltak meg a magyar forradalom melletti kiállásért.

Amikor 1956 hősei előtt fejet hajtunk, a magyarságukat a megfélemlítések ellenére is bátran vállaló külhoni magyarok előtt is tisztelgünk! Azok előtt, akik bújtatták a menekülőket, akik élelmiszerral vagy más segéllyel támogatták magyarországi honfitársaikat.

Kedves Bonyhádiak!

Hosszú évtizedeket kellett várni arra, hogy az a láthatatlan kötelék, amely a rádiókon keresztül 1956-ban összefűzött minket, magyarokat, a mindennapokban megélhető valósággá váljon. 2010 óta Magyarország Kormánya azon dolgozik, hogy minél több területen váljon általánossá az egységes magyar nemzetben, az egységes Kárpát-medencében való gondolkodás.

Tisztelt Emlékezők!

A hazugságra épülő kommunista - szocialista rendszert elutasító magyar emberek számára fájó pont 1956 októbere és annak következményei. Mint ahogy lassan gyógyuló, mély sebet ejtett rajtunk 2006. október 23. is. Tizennégy év elteltével is a szemünk előtt látjuk a véres eseményeket, és a fülünkbe cseng a fájdalmukban jajveszékélők kiáltása. Egyszerre volt hátborzongató és szégyenteljes, ahogy a hatalmon lévő Gyurcsányék megidéztek '56 lidérces eseményeit. A megemlékezés alaptalan, kegyetlen, véres szétverésével, a résztvevők csőcseléknek nevezésével.

Ma, 2020. október 23-án erre is nemet mondunk. Mint ahogy nemet mondunk a hazaárulásra, nemet mondunk nemzeti hovatarozásunk, önrendelkezésünk, magyarságunk sárba tiprására. Kötelességünk és felelősségünk erőt meríteni az elnyomó rendszerekkel vívott küzdelmeinkből! Ebben erőt ad nekünk hazaszeretetünk, a városunkat, országunkat és a nemzetünket építő tenni akarásunk és emlékezetünk.

Ma minden gyertya és fáklya lángja '56 hőseiért égjen, a koszorúk értük kerüljenek az emlékhelyekre, hajtsunk fejet nagyságuk és bátorságuk előtt. Ez a kötelességünk, ez a legkevesebb, amivel megköszönhetjük nekik független országunkat.

Isten éltesse még nagyon sokáig Magyarországot a Szabadság Napján!

Köszönöm a megtisztelő figyelmüket!

